

Mladi junaki.

7. Brat in sestra.

Na Japonskem je bilo l. 1613. osem plemenitih kristjanov obsojenih v smrt. Cesar je ukazal, da naj jih počasi sežgo na grmadi, da bi se drugi prestrašili in odpadli od vere.

Med obsojenimi sta bila enajstletni deček Jakob in njegova starejša sestra Magdalena s svojimi starši vred. V nedeljo zvečer, 4. oktobra, so bili pahnjeni v ječo. Tu so se pripravljali za mučeniško smrt; pa ne žalostni, marveč še zelo veseli so bili. Ko se jim je naznanilo v sredo, 7. oktobra, da bodo umorjeni še isti dan, so od veselja jeli jokati. Kristjani so jim prinesli bela dolga oblačila, da pojdejo praznično oblečeni na morišče. Vojaki jim povežejo roke, le dečku Jakobu jih nočejo zvezati. To pa mu je delo tako hudo, da jih je nujno prosil, naj tudi njemu zvežejo roke. Vojaki pa so rekli, da so njih verige prevelike za njegove male roke.

Na morišče jih je spremljala velika množica kristjanov. Eden izmed njih je pristopil k malemu Jakcu in ga je hotel dejati na ramo, da ga ponese na morišče. Junaški deček pa mu reče: »Ali je Jezus jahal ali se vozil k smrti na križu? Menim, da ne. Torej pusti tudi mene, da grem peš umret. Saj po trudu pride počitek.«

Ko pridejo na določeni kraj, privežejo svete obsojence k stebrom, okrog katerih je bilo nako-pičenih mnogo drv in drugih vnetljivih reči. Nato začno vojaki na vseh straneh zažigati. Vezi, s katerimi je bil privezan mučeniček Jakob, pregoré, in tako oproščen teče od svojega stebra po žrjavici k materi. Mati ga objame rekoč: »Moj sin, ozri se proti nebesom, reci: Jezus! Marija!« Deček izgovori še trikrat presveti imeni, potem se zgrudi poleg umirajoče matere na tla; kmalu pade čezenj mrtvo truplo materino.

Jakobova sestra Magdalenica je stala nepremaknjena v plamenih, dokler ji ogenj ni prežgal vezi. Brž pa ko čuti proste roke, se skloni, pobere žrjavice in si jo dene na glavo, kakor bi se hotela s cvetičnim vencem venčati za nebeško ženitnino.

Ali vidite, koliko nepremagljivo moč daje tudi mladim srcem živa vera!

Mlad človek in mlado drevo.

Basen.

Mlad človek je počival v senci mladega drevesa. Živa kri je poigravala človeku po žilah, žive misli po glavi. Nad njim je stalo mladikavo drevo, polno novega cvetja v prvih popkih.

»Ti moj Bog,« je radostno zaklical mladenič, zagledavši se v drevo, »mladost je res nebeški dar!« A glej, v vršičku je nekaj zašumelo, in prvi rumenkasti list je polagoma padal na tla. »Oh, že uvel list — pa iz tako mladega zelenja?« se je čudil mladenič. »Kaj pa to, mlado drevo?«

»Moj prvi spomin na starost in na smrt!« je drevo človeka poučilo.

Jan Fr. Hruška - Jožef Gruden.

Didel, didel dajčka!

Didel, didel dajčka!
Mi imamo zajčka:
Noge ima štiri,
niso nič pri miru;
z glavico jih liže,
in z ušesi striže;
pa oko le eno —
drugo je skaženo,
Didel, didel dajčka!
Mi imame zajčka;
toda njemu taka

ni kot drugim dlaka —
Kakor drugim klaje,
njemu se ne daje;
zajček nenavaden,
prav nikdar ni gladen.
Komur v misel kane,
lahko ga ugame.
K stricu z mano pridí:
S prsti on na zidi
kaže tega zajčka,
didel, didel dajčka.

Uskok.